Неділя розслабленого

Діянь св. апостолів 9:32-42; Івана 5:1-15

Чудо лежить в силі любови

Нині неділя паралітика. В котрі ролі я себе бачу? В Євангелії від Івана ми чуємо що в купелі Витесди уздоровляється той котрий перше зайде коли ангел воду зрушить. Ісус разом з апостолами прийшов в Єрусалим щоби відбути велике свято. Вони мусять перейти попри натовп людей котрі прибули до святині очікуючи зцілення. Христос зауважує паралітика котрий лежить біля купелю, але нема кому йому помогти ввійти у воду. Оповідання знане нам: Христос зціляє паралітика і люди довкруг них є обурені тому що чоловік носив своє ліжко на день Шабату.

Сценка майже комічна, тому що люди звертають увагу на дрібничку хоч перед ними людина котра перший раз за 38 років може піднести свій постіл і ходити. Вони не бачуть зцілення котре відбувається їм на очах.

Здається що тут не так розходиться про уздоровлення як про дещо інше. Сам купіль обіцював фізичне сцілення. Але якось так як ті котрі стояли при купелю, ми часто не розуміємо значення оповідання для нас особисто. Яке було це уздоровлення? Чоловік вже не паралізований. Що тут сталося? І що означає Ісуса прощення? Невже можемо уздоровляти прощаючи гріхи? Які то гріхи я втримую в серцю котрі мене стримують від стосунків і радости котрих міг би знати? Що може мене освободити?

Не було кому паралітикові допомогти: немав знайомих, немав рідних, немав будь кого. Хоч довкола нього був натовп людей, не було нікого для нього. 38 років він був ізольований, не знати чого; він не міг сам рушитись бо був цілком відокремлений, без любови, без будь яких людських стосунків. Він бажав піти у води але сам не міг.

Ісус звертає увагу на людину котру всі ігнорують. Христос до нього підходить і дає йому те що ніхто не готовий дати: увагу, пошану, прощення. Він його не допитує, не судить. Христос показує ці чужі людині любов. А чоловік відчувши любов себе принимає і може рушитись в громадське життя. Ми пізнаємо глибоку символіку цього оповідання та багатьох оповідань із Біблії бо воно заговорює про наше пережиття. Ми знаємо що відчути що ми улюблені значить могти себе прийняти якими ми є і зволити щоби наші болі були зцілені. Чудо не лежить у фізичнім уздоровленню. Чудо лежить в силі любови та бути прийняті другими щоби зцілити нашу душу. Ми потребуємо один одного, ми є частиною один одного, і тільки разом можемо бути вповні людьми. Не зважаючи на наші фізичні спроможності, ти і я співзалежні щоби ввійти в уздоровляючі води життя.

Цього тижня в наші парафії:

середа, 26.05.21: 10-а рано Молебень до Богородиці (YOUTUBE)

четвер, 27.05.21: 10-а рано Божественна св. Літургія

субота 29.05.21: 4-а поп. Від Тайної Вечері до Божественної Св. Літургія (ZOOM дискусія)

<u>ВІТАЄМО З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ:</u> Іван Федорович (23-го), Анна Долинська і Іван Ошуканий (24-го), Роман Белей (26-го), Ірина Подопригора (27-го) і Петро Ошуканий (29-го). Многая літа!

Sunday of the paralytic Acts 9:32-42 and John 5:1-15

The miracle is that love and acceptance heal our soul

This is the Sunday of the paralytic. Whose role are we in? In John's Gospel, we learn that the one who first enters the pool of Bethesda after the waters are stirred is healed. Jesus and his apostles, who have come to town to celebrate a Jewish feast day, walk through the crowd of people with ailments to reach the Temple. Amongst the crowd, Jesus notices a man who is paralyzed, lying at the side of the pool, unable to get in. The story is well known: Christ heals the man and the onlookers are outraged, not because the man is healed, but because he's carrying his bed on the Sabbath, that day of rest, when no one is supposed to work. The literal scene is almost comical in that they are so obviously obtuse—scandalized about a technical detail of custom (is lifting a mat for the first time in 38 years work?)—while completely missing the astonishing wonder of the event: a man walking away from his life-long predicament, from his inability to enter the healing pool of his community.

It seems that the significance of this story is not in miracle making or walking after paralysis. The pool was, after all, one of physical curing. Somehow, we, like those at the pool, still tend to miss the lessons of this account for us here and now. What did Jesus do for this man? Simply he "un"paralyzed him. How? He forgives his sins. But what does this mean? Surely we cannot randomly cure people by forgiving their sins? Or can we . . . ?

What sins do we hold in our heart that prevent us from relationships and joys we'd otherwise have? Would some's forgiveness set me free?

This man at Bethesda had no one, no friends, no family to put him in the water. Even amidst the crowd, he was on his own. 38 years, isolated perhaps, because of his sins; unable to move forward in his life; paralyzed because he has been separated from relationships of love and acceptance. He wants to enter the pool, but cannot on his own.

Jesus notices this man whom everyone else ignores. Christ goes to him directly and gives him what no one there has. He gives him attention, respect, forgiveness. He does not interrogate or judge his pathetic plight. Christ gives him, a complete stranger, love. Feeling loved, the man is able to accept himself and rejoin the community. As with all biblical writings, we see the profound depth of symbolism that speaks to all ages. Genuine love forgives our shortcomings and heals our hurts. The miracle is not a physical healing. The miracle is that love and acceptance heal our soul. We need each other, we belong to each other, and only together can we truly be human. Regardless of physical abilities, you, I, depend on each other to enter the healing waters of the pool of life.

This week in our parish:

Wednesday, May 26, 2021: 10 a.m. Moleben to the Mother of God (YOUTUBE)

Thursday, May 27, 2021: 10 a.m. Divine Liturgy

Birthday greetings to: John Fedorowich (23rd), Anna Dolynska and John Oshukany (24th), Roman Belej (26th), Iryna Podoprygora (27th) and Petro Oshukany (27th). MNOHAYA LITA!

Donations in April: \$4,846. Thank you for your kind donations!